

Bismillahirrahmanirrahim

Hakkani Vücut

Toplanışımız Allah içindir. İnsan tek başına yaşamak üzere yaratılmış değildir. İnsan, toplu yaşar. Şah-ı Nakşibendi Hz;

“Hayır topluluktur.”

diyor. Her ne takdim ederlerse bizim faydamızdadır, cismani ve ruhanidir. Cenab-ı Allah'ın ilahi lütfü senin şahsınadır. Senin şahsına dediğimiz vakitte, vücudunla ruhundur. Yalnız başına mütala edilmez.

Vücut ve ruh. Ruh olmasa vücudun hayatı yoktur, vücut diye bir şey kalmaz. Nitekim ruh vücudu terk ettiğinde, insanın vücudu dağılır ve asli unsuru olan toprağa döner. Sohbetin faydası, cisme ve ruhadır.

Her ikisi de bundan fayda alır. Tabii cismin alacağı fayda bu dünyadadır. Ruh cismi bırakıncaya, can teni terk edinceye kadar devam eder, lakin ruhun aldığı daimidir. Ruh aldığı tutar ve ruhlara ölmediği gibi almış olduğu ne varsa o devam eder.

İşte bu insanın dünyada bulunuşunun çeşitli hikmetlerinden biridir. Dünyada bulunuyoruz, vücudumuz hareket ediyor, sonra bir gün hareketsiz kalıyor. Ana rahminde çocuk 4 ay 10 gün hareketsizdir, sonra hareketi başlar.

Sebebi, ruhun gelmesiyle canlanmıştır. Cismin hareketi ruhtan, ataleti, ruhsuz kalması ruhun onu terk etmesiyledir. Ruh geldiği anda insan vücudu anne karnında harekete başlar. Öldüğü günde, ruhun onu bıraktığı gün demektir.

Ruh cismi yani can teni bıraktığında, o zaman vücut erimeye, çürümeye mahkumdur ve öyle olur.

“Ahmaklığın son derecesi nedir?”

Bu zamanın kendilerini akıllı sayan, entelektüel sınıf dedikleri, hiçbir şeye inanmayan ve bilhassa ölünün dirileceğine inanmayan kimselerdir. Demek ki bu dünyadan hiçbir şey alamamışlar. O akılsızlar ve cahiller, insanı, yalnız bu ten için münahaza ederler.

Yaşayan bir insan için;

“Yeme içme ve fiziki bünyesi sayesinde yaşıyor.”

derler. Onun üzerine de bütün itimatları, dikkatleri bu vücudu gözetmektir. Çünkü onlara göre insanın hayatta oluşu bu tenden ibarettir. Cana ve ya ruha itibar ettileri yoktur, yanıldıkları nokta;

“İnsan öldükten sonra dirilir mi?”

diyorlar. İnsanın cismi ölür ruhu ölmez. Çünkü insan cismi, vücudumuz ancak sürüne sürüne bir asra kadar gidebilir bundan sonrasına insanın vücudu tahammül etmez, eriyip dökülmeye mahkumdur.

Ten kafesinin kapısı açılmaya hazır olduğunda, ten kafesinden can kuşu uçar. Uçtukten sonra ten kafesi boş kalır. O kafesin şenliği artık yoktur. Kuş gittikten sonra kafesin ne kıymeti var?

At gitsin. Kafesin kıymeti kuş sayesindeydi, kuş ayakta duruyordu. Başla bir kuş okafese giremeyince kafes atılır. İşte bu zamanın sivri akıllılarının kullanmadıkları nokta bu noktadır ki;

“İnsan öldü, dirilir mi?”

diyorlar.

“İnsan ne ile hayattadır? Cismiyle mi, ruhuyla mı?”

Elbette ki ruhuyla, cismi toplayan ruhtur. Ruh elini çekti mi toplu vücut dağılmaya başlar. Gün be gün, ay be ay, yıl be yıl o dağılmaya doğru gider. İnsan vücudu bir müddet sonra dağılmış olur.

“Çürümüş toprakkemikleri nasıl diriltecek?”

Onu diriltecek ruhtur. Madem ki ruh vardır, onu diriltecek bir konak vardır. O konağı bulduğu vakitte o konak yani bir konaktır. Eskikonak yıkıldığı için ona yeni konak verilir ve o konağın içinde o kimse zuhur edecektir.

Yoksa o çürüyen kemikleri toplayıp bir daha icat etmenin gereği yoktur. O vazifesini gördü ve gitti. Sanatı bilen bin defa radyo yapar, on bin defa televizyon yapar, kırılan bis şey için uğraşmaz, yas tutmaz, ümitsiz olmaz.

Onu tekrar çalıştıracak güç Allah'ın emriyle tayin olur. Bizim çürüyecek olan bedenimiz çürüyecektir, çürüsün zaten. Ruh ölmez, insanın cismi ölür. İnsanın cisminin de ölmesi de ruhunun onu terk etmesi ile olur. Ruh ölmediğinden can bakidir, can ölmez.

Madem ki can ölmüyor,Allah c.c. kudretiyle mahşer yerine gelmeye yeni bir konak ve yeni bir cisim içerisinde onu tekrar iade eder. O kafir müşrikler gibi ellerine çürümüş kemikleri alıyor ve;

“Bu çürümüş kemikleri nasıl diriltir?”

Yeryüzü çorak bir haldeyken, yeşil ot, yeşil yaprak bulunmaz iken, bir rahmet yağmuru yağdırır, toprağına dediğı anda ortalık yemyeşil olur. Hayat zuhur eder. Yeni bir bünyeye konuk yapacaktır ve o bünye senin toprağındandır.

Ruhun yine yeri yoğrulmuş vücuda gelir ve sen mahşere gelmek için kalkarsın. Mahşerdeki muamele bittiği vakitte ki mahşere bu dünyadan nasıl çıktıysan öyle gelirsın.

O raya dünyadaki suretlerimizle geliriz. Kadın kadın olarak, erkek erkek olarak, ihtiyar ihtiyar sıfatında, genç genç sıfatında, sabi sübyanlar, gerek müslümanlarınki, gerekse diğer dinlerden olanlar,onları Cenab-ı Allah, mahşer yerine toplamaz.

Onlar Hz.Ibrahim As.'ın ve Sara Ana'nın terbiyesindedir ve sorgusuz sualsız cennete giderler. Annemiz babamız gelsin diye cennet kapısında bekleyip ağlaşırlar. Cennete giden kimseye sıkıntı, üzüntü, keder olamaz.

Sabi sübyanların istediğı anne ve babalarıdır ve feryatları artınca her şeyi bilen Allah sorar;

“Ne istiyor bu sübyanlar?”

O zaman ilahi irade vasılo olup der ki;

“Sabi sübyan ana babalarıyla beraber olsun!”

Ana babalarının rütbesi yüksekse o çocukları ana babalarının cennetine gönderirler.

Bizim söylediğimiz meseleye gelirse, mahşer yerine gelince siyah siyah halindem kadın kadın halinde, beyaz beyaz hallerinde Sirat'tan da geçerler, cennete varmadan önce iki ırmak vardır orada yıkanırılar.

Yıkanınca Cenab-ı Allah cennet ehlinin vücudunu giydirir. Dünyaya, fena mülküne ait olan cisim orada kalır, beka mülkünde daim olacak **Hakkani vücut** giydirilir, **Hakkani vücut** ilelbettir.

Onu giydirdi mi bitti, o kimselerin ölmesi yok, ihtiyarlamaları yok, bir şeye ihtiyaçları yoktur. Cennette bulunmaları sırf tenezzüz içindir. Allah'ın nimetlerinden envai çeşit zevk almak içindir. Onlar başlangıçta;

“Subhaneke Allah'ım, Sen Subhansın, her günahıtan münezzehsin, Senin bu sonsuz nimetlerine biz hayrette kalmışız, Senin azametine, izzet ve ikramına biz tahakkümde kalmışız, hayalimizin ötesinde nimetler gösterdin. Sen her ayıptan noksansın, Sen ebedisin zayi olmazsın, ezelden ebedi mutlak sahip Sen'sin.”

Cennet ahali böyle tesbih ederler. Oradaki halkın birbirine selamı „Selam“ dır ve en son sözleri “Elhamdulillahirabbilalemin“ dir. Oraya kadar temiz giden kimseler, onbirinci ırmakta yıkandıkları vakit cennet ehlinin libasını giyer ki onların güzellik ve zerafeti mükemmeldir.

Son duaları şudur;

“Mutlak hamdın sahibi sensin.”

Bunu dedikleri zaman, cennet ehlinin vücutları ebedi hayata dayanacak şekilde değişecektir. Öyleyse sen ebediyete seni taşıyacak **Hakkani vücudu** takviye etmeye, donatmaya dikkat etmelisin.

Bu muvakkat olan vücudun arkasına o kadar düşme, çünkü sen ne kadar ihtimam göstersen, ne kadar yedersen, içirsen, mükemmel konforlu evlerde yaşasan, en iyi vasıtalara binsen, insan vücudunun bundan bir artacağı, genişleyeceği yoktur.

Öyleyse ihtimamın Allah yoluna olsun, kazanırsın. İhtimamın dünyaya olursa çok şey kaybedersin. Ahiret için cismaniyetimizi, elbette ki toprak alıp götürecektir. Ahiret için ruhlarımızın ruhaniyetini yükseltecek tecelli vardır, o da sohbet meclisleridir.

Allah divanına hiç olmazsa Allah'ın veli kullarının mahiyetine kılınanlardan bizde olalım. Onların her biri ahiret sultanıdır, bununla beraber onların cennetlerine dahil olduğumuzda orada yine ayrı birer izzet ve ikram olacaktır ve en sonunda cennet ahli kendi menzillerine döneceklerdir.

Hakkani vücudunu geliştirmeye bak. **Hakkani vücut** varsa, onların kabrine şeytan inmez. Kimde **Hakkani vücut** varsa, o kimse dünya ve ahirette ıstırap çekmez. Hasılı kelam **Hakkani vücuda** bu hayattayken erişmeye bak. Bir defa eline aldın mı tamam! Allah bizi affeyesin.